

Наближава 1 ноември – празникът на българските будители! Велик ден на Държавата на духа, на онова неизтребимо българско чувство за вечност и воля за пребъждане, което винаги е въздигало България от пепелищата на робства и погроми. И което като слънчев лъч е пробивало лепкавия мрак на тъмнината. И със слово, и дело, с непоколебима увереност в божествената сила на правдата и волята за справедливост, е претворявало забравата в непреземаема крепост на надеждата. И е възраждало вярата, че България ще пребъде. И ще се възвиси, въпреки всичко.

Днес, от това чувство, от тази надежда и вяра, народът ни отново има животоспасяваща потребност. Затова почитаме този ден. И с молитвен трепет споменаваме имената и делото на народните будители, на всички ония предтечи и строители на необятната държава на българския дух.

И защото наближава дата, около която безчестници, крадци и разорители се надпреварват да сипят хули и лъжи, за да прикрият собствената си низост и падение в страшния грях на майкоубийството на България и в отровителството на красното ни Отечество, предлагаме неопровержимо свидетелство. То е документ за духа на онова време на ясни национални цели, памет и гордост. Предлагаме Словото при откриване на Пантеона на българските духовни първенци в град Котел, произнесено на 10 октомври 1981 г. от Георги Йорданов – зам.-председател на Министерския съвет и легендарен председател на Комитета за култура на Народна Република България. Защото е казано, че писаното слово не гори, и че не е в силите на лъжата да затъмни слънцето на правдата и истината.

ЗОРА

ХРАМ НА БЕЗСМЪРТИЕТО

Из словото при откриването на Пантеона на Георги Раковски и котленските възрожденци, 10 октомври 1981 г.

Георги ЙОРДАНОВ

Дойдохме в българската твърдина Котел за тържественото откриване на Пантеона на Георги Раковски и възрожденците. Дойдохме в легендарния планински град, за който народът пее: „В Котел се лесно не влаза. Котел го огън не гори. Котел го сабя не сече. Котел го курушум не лови“.

Тук сме да почетем забележителния талант на Георги

Раковски, на Софроний Врачански и Неофит Бозвели, на Георги Мамарчев, на д-р Петър Берон и Захарий Стоянов, на плеяда просветители и революционери.

Какво съзвездие от мислители и борци! Какви славни предтечи на днешните поколения! И на утрешните синове и дъщери на Отечеството.

Признателното потомство ги назова народни будители. Те, народните будители и водители, пробуждаха своите поробени братя от петвековната нощ със слово и дело, зовяха към просвещение, към национално осъзнаване, към борба. Велико време е нашето Възраждане! Наистина, каква безсмъртна кохорта от светли имена е родила и откърмила „българска майка юнашка“ през тази паметна епоха!

Котел, Сливен, Жеравна, Медвен, Градец... – целият този чудесен край на Родината има исторически принос за свободата и независимостта на България. Древният Балкан винаги е бил майка хранилница и баща закрилник на бунтовници, на хайдути и

войводи, на пламенни духовници, просветители и революционери, които с непоколебима воля бранеха честта и славата на род и език.

Китното дерванджийско селище Котел още преди два века е буден център на българщината, люлка на десетки

будители от Котленско дадоха нравствен пример в народния живот, а техните книги, завети и борба до днес са в сърцата на българските патриоти.

Знайно е, че Георги Стойков Раковски е учил своите съвременници: един „народ без сло-

се пред великото му дело, не за да го отделим или противопоставим на братята му по перо и оръжие, а за да разкрием именно посредством Георги Стойков Раковски духовното величие на будителите и чрез тях – на националния ни гений.

Народният поет възкликва в почуда пред този „образ невъзможен“, извайвайки същността му с огнени слова:

„Мисъл и желязо, лира и тръба,

всичко ти бе вкупом за една борба!“

И в тази величава борба за свобода и национална независимост патриархът на националната ни революция изгоря, за да светлее в съзвездието на най-големите строители на 13-вековна България. Това място му е отредено от историята и от признателната народна памет. Създателят на поема „Горски пътник“, предводителят на българската легия в Белград, великият син на Котел и Отечеството по достойнство е в храма на безсмъртните.

На стр. 2

мислители и борци, за да бъде споменуван до ден днешен, за да се споменува и в бъдеще като огнище на разума и неукротимата воля за напредък, за борба. Верни синове на Отечеството,

„цял народ желяз и мъртъв нравствено“, „цял народ желяз и любви да знае прошедших дела своих праотцев, старая се да се покаже достойно от тях и да заслужи тяхната слава“. Прекланяме

Петко ПЕТКОВ

Изкореняването на недъзите на българския футбол започна през 80-те години на миналия век с една уводна статия във вестник „Работническо дело“. Тя беше предизвикана от срамните сцени на терена на националния стадион по време на финала за Купата на Светската армия между тогавашните футболни грандове Левски и ЦСКА. След сбиването на терена, няколко футболисти от двата отбора бяха „завинали“ изключени от футбола, а отборите бяха преименувани на „Витория“ и „Средец“. Сред изключените бяха Борислав Михайлов, Наско Сираков, Христо Стоичков и Георги Славков. Както всичко у нас, и това решение се оказа временно. Футболистите бяха реабилитирани, дойде Американското лято, националите ни се класираха четвърти в света и бяха триумфално посрещнати при завръщането си в родината. А „срамното минало“ бе удобно заровено под пепелта. След една постановка на БиБиСи, когато президентът на БФС Иван Славков непредпазливо се хвана на вдицата на провокацията, че уж ще гласува в полза на една страна, кандидатстваща за домакинство на Световно първенство по футбол (СПФ), на стола му седна бившият вратар на националния отбор по футбол Борислав Михайлов. Неговото „царуване“ бе изпестрено със скандали и съмнения за черно тото, но продъл-

В един шеговит афоризъм се пита: „Кое е това, което е родено в Англия, пораснало е в Бразилия и е починало в България?“. Отговорът е: „Футболът“.

жи цели 14 години – до срамната домакинска загуба с 0:6 от Англия. Това е най-тежката загуба на собствен терен, а на всичко отгоре мачът бе прекъсван на два пъти заради расистки обиди и нацистки жестове към чернокожите футболисти

на Англия. Тези обиди отпразнаха „шепа олигофрени“, както ги нарече премиерът Борисов, но петната „расизъм“ и „нацизъм“ бяха лепнати на целия български народ. Седмица преди злополучния мач трениорът на англичаните Гарет Саутгейт предупреждаваше за очаквани расистки провокации в

България, позовавайки се на аналогични прояви на феновете в Черна гора. Един бог знае защо неговите футболисти решиха, че от трибуните се раздават маймушки звуци в тяхна чест. Факт е обаче, че британците ни обвиниха дори за

смертта на техен запалняк, ранен при свада между подпийнали фенове на два британски отбора. Освен расисти, нацисти и фашисти, ние, българите, се оказахме и убийци! И това, естествено, няма връзка с кандидатурата на България за съвместно домакинство на СПФ, заедно с Гърция, Сърбия, Маке-

дония и Румъния. Цяла седмица британските медии бълваха огън и жупел против българите, наричайки ни животни, докато своите футболисти титулуваха като лъвове. Сякаш лъвовете не са животни!

Седмица по-късно, заради прояви на расизъм, в 64-та минута бе прекратена срещата по футбол от предварителните кръгове за Купата на Англия между отборите „Харин-

ги Бороу“ и „Йоувин Таун“. След като гостуващата агитка обсипа с вербални расистки обиди, с плонки и хвърлени от трибуните предмети срещу камерунския вратар на „Харинги“ Дъглас Пажетат и защитника Коби Роу, мениджърът на домакините Том Лойзу нареде на своите футболисти да

се приберат в съблекалнята. А бившият нападател на „Нотингам“, „Астън Вила“ и националния отбор на Англия Стан Колимор, попита къде са телевизиите и журналистите, които пет минути след случилото се в София, обясняваха колко са потресени от расистките прояви на българските фенове. „Ето, това е лицемерието, което поддържа расизма жив!“, написа Колимор в „Тутър“.

По-нелогична от това мълчание беше само реакцията на българския политически и медиен „елит“. Вместо да поиска оставката на своя министър на вътрешните работи, или поне на шефа на СДВР, премиерът Борисов призова Борислав Михайлов да оваканти поста председател на БФС, ако иска държавата да не прекъсне всякакви финансови взаимоотношения с футболната централа. След кратко колебание Михайлов подаде оставка, последван от членовете на целия Изпълком. До свикването на извънреден конгрес, БФС ще ръководи Михаил Касабов. Не стана много ясно дали главният мотив за призова на премиера е била срамната загуба на националния стадион или изцепките на „шепата олигофрени“ по трибуните на „Васил Левски“. Защото за реда на стадионите отговаря полицията, не шефът на БФС. Цялата публика на стадиона наброяваше едва 20 000 души, от които 4000 пияни англичани, опикали, с извинение, преди мача, булевард „Мария Луиза“ и потрошили няколко заведе-

РАСИЗЪМ, НАЦИЗЪМ И ФАШИЗЪМ!

ния пред очите на безучастната полиция. Ако полицията, която по закон отговаря за реда, не може да обуздае „шепа олигофрени“, по-добре е МВР да се закрие!

Работата е там обаче, че правителството и Столична община години наред си затваряха очите за другите прояви на вандализма и неонацизъм, като украсяването със свастички на Паметника на Светската армия, Синагогата и други. Един от тези „художници“, Асен Генев от „Протестна мрежа“, дори гостуваше гордо в телевизионните студии, уверявайки, че това било граждански протест. А с чие мълчаливо съгласие се провежда ежегодният Луков марш? За гей-парадите да не говорим. Двама „патриотични“ кандидат-кметове – Волан Сидеров и Ангел Джамбазки, обещаваат да забранят тези прайдове. Но, след като гей-общността публикува декларация в подкрепа на Джамбазки, когото Сидеров нарече „оперативен гей“, ясно е, че ако спечели кметския пост, той ще изпълни само обещанието си да събори Паметника на Светската армия. Обещава да събори и този на американските летци, но след „сделката на века“ за Ф-16, партийният му началник Каракачанов няма да му го позволи. Другото, което обещава Джамбазки, е да разтуря циганските гета, също няма да го бъде. Защото и ВМРО се нуждае от патриотичните цигански гласове. Предизборно Джамбазки може да обещае всичко, като

на циганска сватба, но едно е да ти се иска, друго е да можеш, а пък е трето и четвърто да го направиш, както казва героят на Хайтов от „Мъжки времена“. Иначе всички знаем, че ВМРО, начело с вицепремиера и министър на отбраната Красимир Каракачанов, има Стратегия за разрешаване на циганския въпрос.

Оглавяваният доскоро от Борислав Михайлов БФС и българският футбол стигнаха дъното. Странно е, че лидерът на „Атака“ Волан Сидеров, който води своята странна война срещу ВМРО, признава, че негова е заслугата за създаването на ОП, респективно и възхода на Каракачанов. Той обаче призовава президента Радев, а не премиера Борисов, да поиска извинение от англичаните заради антибългарската кампания в медиите на Острова. От кого Радев трябва да поиска

извинение, като няма равностоен партньор в Обединеното Кралство, не е ясно? Премиерът Борис Джонсън не е от неговия ранг, а пък Радев не е крал, за да кореспондира с кралица Елизабет Втора. Защо Сидеров не призова Борисов да поиска извинение от британския си колега? Нали се виждат на всяко заседание на Съвета на ЕС? Борисов не каза ли, че Джонсън го уверил, че уважава България и българите? Може би все пак се страхува да не стане както с изказването на Тръмп, който нарекъл италианския президент Серджо Матарела – Моцарела, и уверил, че САЩ и Италия имат дипломатически отношения още от Античността. Знае ли човек?

Докато Борисов се занимава с футбола в България, „приятелят Тайни“ заявя, че е подписал със САЩ не спо-

разумение за примирие в Сирия, а за временно петдневно преустановяване на операция „Извор на мира“, докато въоръжените отряди на кюрдските милиции за народна защита YPG се изтеглят от 32 километрова зона за сигурност. След изтичането на 120-часовия срок, турско настъпление към източния бряг на река Ефрат щяло да продължи. А това означава, че остава заплахата от бежански поток към Европа. С тази разлика, че наред с бежанците, към Стария континент ще потеглят и бившите джихадисти, които турската армия ще „освободи“ от кюрдски плен. Ердоган и Тръмп са съгласни с едно нещо: че европейските страни трябва да си приберат гражданите, сражавали се за „Ислямска държава“. Турция само ще осигури безопасното им завръщане.

не. Така Брюксел ще си плати за досегашното нехайство, а България, въпреки приятелството между Борисов и Ердоган, ще се превърне или в джихадистки лагер, или в трамплин за ислямския тероризъм към Северна, Западна и Централна Европа.

След отказа на Макрон да подкрепи започването на преговори за еврочленство с Албания и Северна Македония, външната ни политика катастрофична и по въпроса за нелегалната миграция. В Северна Македония премиерът Зоран Заев не подаде оставка, посъветван за това от Борисов, но предлага предсрочни парламентарни избори, които ще се проведат на 12 април 2020 г. Сега е може би негов ред той да посъветва Борисов за същото? Особено след като въпреки „успешното евро председателство“, Западните Балкани си останаха в „зоната на зрячача“, а една страна, която разтърси из основи ЕС, ни заклейми като расисти, нацисти и фашисти. И то след като паднахме най-позорно с 0:6. Представяте ли си какво щеше да стане, ако бяхме победили британските „лъвове“? Това че ЕК „награди“ нашите управляващи с премахване на мониторинговите доклади за България и замаяна им с механизъм за контрол на всички страни членки на ЕС, а запази мониторинга за Румъния, не бива да ни главозамайва. Защото на Хърватия дадохме входна виза за Шенген, до който уж ние бяхме на една бада-нарка разстояние. Европейци сме, ама не дотам. „На маймуни ни обрнахте!“, би казал героят на Алеко Константинов.

ХРАМ НА БЕЗСМЪРТИЕТО

От стр. ?

Георги Раковски прославя своя роден край и България с неподкупната си честност и преданост към народните дела, с могъщото си въздействие, с революционната си идеология, с легендарната си смелост, мъдрост, воля в борбата срещу тиранията и страха, за светлина и знание, за национално освобождение и правдини.

Той се изправя като исплин срещу една голяма империя. Съчетал блестящо революционния устрем с прозорливостта на крупен политик и дипломат, Раковски възпява цяла епоха от историята на многострадалната ни и непримирима народност. Идеологът на българската национална революция, забеле-

жителният демократ, си служи еднакво добре с перото на твореца и с блясъка на сабята. Неговата мисъл, че „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добродетели...“, е девиз на Панайот Хитов, Филип Тотю, Хаджи Димитър, Стефан Караджа, Любен Каравелов, Васил Левски, Христо Ботев, Георги Бенковски, Панайот Волов, Захарий Стоянов, Гоце Делчев, Даме Груев, на безчет борци за свободата на Отечеството.

Днес, с пълно право можем да кажем: Хайдушкият войвода Георги Раковски е първият държавник на неприяната България. Неговите кости ще лежат завинаги тук, в сърцето на града, който го роди, откърми и вдъхнови. С това се изпълнява и предсъртният завет

на великия българин: прахът му „да не се смесва с други народи“. Белокаменният Пантеон в Котел се превръща в едно от най-светлите огнища на народността дух.

В плана на Георги Раковски за уредбата на освободена България се посочва, че на първо място трябва да са учителството, образованието, науката. На стотина крачки откъм дървената къща на възрожденското Галатанско училище. На входната врата на школото е изписан кръгъл зов: „Помогни ми да те възвися!“ Ето го извора на чувството за вечност на нашата държава на духа!

Има нещо символично в обстоятелството, че Пантеонът на Раковски и възрожденците от Котел, се открива в юбилейната 1981 г. Възнува-

щите проявления на синовна признателност, които характеризират и днешното тържество, са неделима част от въздушевлянето, породено от паметния 13-вековен юбилей на българската държава.

Всичко драгоценно и непереходно, създадено през тези векове, е дело на народа. Познал бедност и робство, бранни битки и победи, покруса и възход, народът ни се съхрани, сътвори и запази своя свещен език, даде писменост на вси славяни.

България отстоява на това човешко вървище с моштен и несломим дух. Така крепне вечният порив към свобода и светлина. Затова ние, гражданите на нова България, пазим дълбоко в сърцата си верността към заветите на нашите славни предци, които пос-

ветиха мило и драго, мисъл и живот за свободата и независимостта на Отечеството.

Пред прага на своето 14-вековно столетие България гледа с надежда в своята бъднина. Пред нас има още недостигнати цели, но ние знаем посоката на своя път. По този път саможертвата на най-ярките синове и дъщери на Родината ще бъде нашето възновение, нашият факел. Защото подобно на борбата за свобода и социална справедливост и днешното съзидание има нужда от силни хора, от чисти души, от неуморни труженици, поставили интересите на държавата и обществото пред всичко и над всичко.

От книга II – „ОТКРОВЕНИЕ“ на поредицата „ПРИТАЕНИ МИГОВЕ“

МУЗИКАНТЪТ, КОЙТО НИ ПРАВЕШЕ ГОРДИ БЪЛГАРИ

Спомен за Милчо Левиев от една втора флигорна в училищния оркестър

Румен ВОДЕНИЧАРОВ

Връстник съм на Милчо Левиев. Не съм музикант, а химик. Свирил съм само маршове на втора флигорна в училищния оркестър. Като ученик влизаш с приятелите си от махалата през оградата на Летния театър да слушаме Леа Иванова и естрадният оркестър на Емил Георгиев. Като студенти обменяхме записи на големи джазмени като Бени Гудман, Глен Милър, Дюк Елингтън, Луис

Армстронг, Ела Фицджералд и посещавахме лекторията на джаз пианиста Владко Радлов в кулоарите на Софийския университет.

С талантливия ученик на „лаПанчо Владигеров“ (така го наричахме на шега) Милчо Левиев се разминахме. Когато започна работа като асистент във ВИХВП- Пловдив, Милчо Левиев вече поемаше Биг бенда на БНР в София (1962-1966 г.). Не съм сигурен дали сега или преди 55 години Пловдив е бил по-истинска европейска столица на културата. Пловдивската филхармония, отначало под диригентството на вундеркинда Месру Мехмедов, а след неговата ранна смърт, на изключителния Добрин Пе-

тков, Пловдивският драматичен театър и кръгът от художници и архитекти около брата на Милчо Йоан Левиев, създаваха оправдано самочувствие на всички, които живеяха и работеха в града под тепетата. Пловдив не остана и без джаз формация. Наближаваше Хелзинки-75 и през 1974 г. към Пловдивската филхармония се присъединиха „Бели, зелени, червени“, които в продължение на 10 години бяха едно от лицата на българския джаз по света.

Милчо Левиев се премести окончателно в София през 1965 г., затова и първата му формация се наричаше „Джаз фокус-65“. Идеята беше на Любен Борисов (Камилата). Другите бяха: Милчо Левиев (пиано), Петър Славов (бараба-

ни) и Симеон Щерев-Банана (флейта). Властта не беше във възторг от популяризирането на джаза и музикантите бяха принудени да прибегнат до хитрост като в България формацията нарекоха само „Фокус-65“. Помощта на Радой Ралин беше решаваща и кратките добавки към кинопрегледите „Фокус“ с музиката на Милчо Левиев, се радваха на изключителен зрителски интерес, защото даваха възможност за метафори и козвена критика на тоталитарната система.

Дойде и първото международно признание за българския джаз. В 1967 г. „Джаз фокус-65“ спечели неочаквано и за самите музиканти Наградата на критиката на джаз фестивала в Монтерьо. Последваха 100 концерта

в Германия и... само 3 в България. Цензурата стигаше дотам, че задължаваха солистите на „Фокус-65“ да изпълняват вокалите на английски пред българска публика на Слънчев бряг.

На стр. 4

Новогодишно поздравление от Тодор Живков е на път да подлуди Мрежата. Оказва се, че последният ни читав държавник е направил запис на такова обръщение през 1998 г. и е пожелал да бъде разпространено "20 години след смъртта му". Сроктът вече изтече и посланието му бе публикувано. Доколко то е автентично е отделен въпрос, но е факт че „Тато“ сякаш е гледал във вода. Предлагаме този текст като тема за размисъл и главно като противоотрова на мръсната пропагандна пияна, която ни залива винаги около съдбовната дата 10 ноември.

“Скъпи българи, бих ви наре-
къл другари, защото вие сте ми
такава и винаги сте били...
Скъпи другари,

Трийсет и четири пъти съм
отправял Новогодишно по-
слание към Вас. Вгледах се във
всичко, което съм ви казал през
тези години, и реших да ви кажа
нещо и за бъдещето. Когато по-
лучите този поздрав, аз отдавна
няма да съм между живите. Но
се чувствам длъжен да направя

нещо последно полезно за на-
шата страна.

Трийсет и четири пъти аз,
и Партията, ви се отчитахме за
всичко, което сторихме за вас
през годината. Като проследя-
вам посланията, виждам огром-
ния скок, който постигнахме
като народ за това време.

Населението на страната ни
при първото ми послание бе 7
милиона, а при последното – 9.

Икономиката се е увеличила
като размер 23 пъти. Помислете

СКЪПИ БРАТЯ,

– когато слушате този запис, ще
са минали около 30 години, от-
както България се отказа от со-

те 34 години? Увеличила ли се
е икономиката 23 пъти? Ние го
постигнахме, народът го пости-
гна, значи е било възможно.

Защо сега не се случва?

При първия ми поздрав 70%
от населението на България жи-
вееше в селата. При последния
– 80% бяха в градовете, което
е цивилизационният признак
за прогрес. Във всички развити
страни това е еволюцията, и ние
я постигнахме.

Изградихме хиляди болни-
ци и училища, увеличихме зна-
чителен продължителността
на живота. Защо от 1989 г. на-
сам, тя отново се скъпява? Кога-
то след 20 години четете това ми
послание, погледнете докъде сте

циализма. Помислете за тези 30
години дали е постигнато това,
което постигнахме за предни-

МУЗИКАНТЪТ, КОЙТО НИ ПРАВЕЩЕ ГОРДИ БЪЛГАРИ

От стр. 3

Ако се свири джаз, то да не
бъде български. “Обидно за дър-
жавата” би казал ген. Лебед
(Русия), който приживе, също
като Милчо Левиев, беше чепат
характер. Навършил Христо-
ва възраст (на 33 г.) в 1970 г. М.
Левиев, за когото джазът беше
преди всичко свобода, напус-
на Родината и заживя като
свободен творец там, където
тази музика беше религия - в
САЩ.

За световното признание на
Милчо Левиев са писали и тряб-
ва да пишат други хора, които
се занимават с музика. Бих искал
да припомня три мои неочак-
вани срещи с големия музик-
ант, за които малко се знае.

1980 г. След 10 години ни
емиграция, сгодатайството на
Людила Живкова, Милчо Ле-
виев пристигна в София и взе
участие в концерт в зала Уни-
версиада. Беше изключително
преживяване. Милчо сви-
ри последен и се разотидох-
ме след полунощ. На пианото
импровизираше майстор на
джаза, който се смяташе пове-
че за българин, отколкото за
евреин, разкрепостен и най-
важното - освободен от неща-
та тежачи на много от слуша-
телите. От време на време той
отпиваше вода от едно шише
и се шегуваше. Няма да забра-
вя как Милчо описа отзивите
в Лос Анжелис за първата му
плоча, започваща с мелодията
на непреводимата на англий-
ски „Полегнала е Тодора...“:
„Нарекох плочата, за да бъде все
пак нещо понятно на америка-
нциите, „Сладка питека“. Среца
ме един мой приятел и ми каз-
ва: „Не знам какво е „сладка пи-
тека“, но звучи добре. А аз му ви-
кам: „Как няма да звучи добре?

Особено ако направих грешка-
та“. Такъв хумор сега вече не
впечатлява. Ефирът на чалга-
рите е пълен с динизми, но то-
гава беше недопустимо някой
да си позволи тази малко де-
белашка шега пред препълне-
на зала.

Доиде 1990 г с първите де-
мократични избори за ВНС. За
разлика от другите райони на
София, в които кандидатите
на СДС спечелиха още в пър-
вия тур, на мен, в р-н „Черве-
на звезда“ (сега „Изгрев“), ми се
наложи да продължа. Тогава, в
седмичката между двата тура на
изборите, направихме един ми-
тинг пред храм-паметника „Све-
ти Александър Невски“. Там, за
първи път, видях прочутия
музикант отблизо. Милчо Ле-
виев беше дошъл да помогне
на СДС заедно с няколко тъм-
нокожи стринки, които пяха
госпелси, а ние, двамата, те-
глихме по една реч за демо-
крацията. „Къде са победите-
лите в изборите? – попитах аз.
- Защо не празнуват по улиците?
Това говори, че СДС може да

има още депутати във ВНС от
София.“ Софийнци се радваха,
че прочутият музикант е сред
тях. Възбудата ми беше силна и
не си спомням какво каза на хо-
рата Милчо, но ми допадна, че
въпреки че беше патил от ко-
мунистическата държава, от
него не бликаше злоба. Големият
му талант го беше направил
космополит, издигайки го над
неприятностите от мина-
лото и желанието за реванш.

За последен път видях от-
близо маестро Левиев пак през
1990 г. в резиденцията на аме-
риканския посланик Сол По-
лански. Бяхме поканени по ня-
какъв повод като лидери на опо-
зицията и на сдруженията в Съ-
юза на демократичните сили.
Сред поканените се оказа и
Милчо Левиев. След разговори
на тема демокрация маестрото
седна на пианото и каза непри-
нудено: „Ще свири по ваше жела-
ние. Казвайте какво желаете!“
За шастие, когато дойде моят ред
си спомних, че неотдавна бях слу-
шал част от предаването на Уи-
лис Канонер „Time for jazz“ (VOA),

посветено на популярния ко-
мпозитор на песни Ървинг Бър-
лин. Чак след това разбрах, че то
е било по повод на неговата кон-
чина на 22 септември 1989 г. (на
101 години). Пожелал Милчо да
изпълни някоя от неговите ме-
лодии. И той с усмивка ведна-
га започна. Вътрешно бях много
горд от попадението си. Но
в същото време бях изумен от
паметта и импровизациите на
маестро.

Пак след много години раз-
брах, че Милчо Левиев е разра-
ботвал специално джаз импро-
визации на безсмъртните мело-

ди на Ървинг Бърлин (роден
в Сибир), без съществува дър-
жавна репресия. Но големата
Истина е, че при социализма тя
е далеч по-малка от при капи-
тализма. Има я, но социализмът
е по-прогресивен обществен
строй, и затова е по-малка.

И да ви кажа, скъпи съна-
родници, при социализма не
сме пратили невинен в затвор
или лагер. Сега ги превъзсят
техните роднини, защото ина-
че биха се срамували от мина-
лото си. Но истината е, че невин-
ни не сме наказвали. И ако по-
гледнете документите и факти-
те, ще видите, че това не е лъжа.
Ние наказахме престъпници,
едри капиталисти и олигарси.
Същите, за които, убеден съм,
един ден и вие ще искате На-
роден съд.

Скъпи приятели, преди да
стигнем до социализма, ние изу-
чихме внимателно капитали-
зма. И той винаги е един и същи
– система, в която малка група
привилегировани паразитира
върху народа. А самият народ
изнемогва.

Това се връща и в България,
и тъй като стотици години то е
било същото, не се съмнявам,
че ще се повтори.

След 20 години, когато чете-
те това послание, съм сигурен,
че държавата ще е превзета
от престъпниците, те ще пи-
шат законите, те ще издевател-
стват над вас с данъци, такси,
цени и всички други средства.
Сигурен съм, че ще има малка
група супер богатши, които
ще крадат безогледно, и дори
няма да се крият. Сигурен съм,
че народът ще страда, но ще е
скован от властта, страха и от
несигурността за утрешния
ден.

Сигурен съм, скъпи бълга-
ри, сигурен съм, защото всичко

дир на Ървинг Бърлин (роден
в Сибир), без съществува дър-
жавна репресия. Но големата
Истина е, че при социализма тя
е далеч по-малка от при капи-
тализма. Има я, но социализмът
е по-прогресивен обществен
строй, и затова е по-малка.

И да ви кажа, скъпи съна-
родници, при социализма не
сме пратили невинен в затвор
или лагер. Сега ги превъзсят
техните роднини, защото ина-
че биха се срамували от мина-
лото си. Но истината е, че невин-
ни не сме наказвали. И ако по-
гледнете документите и факти-
те, ще видите, че това не е лъжа.
Ние наказахме престъпници,
едри капиталисти и олигарси.
Същите, за които, убеден съм,
един ден и вие ще искате На-
роден съд.

Скъпи приятели, преди да
стигнем до социализма, ние изу-
чихме внимателно капитали-
зма. И той винаги е един и същи
– система, в която малка група
привилегировани паразитира
върху народа. А самият народ
изнемогва.

Това се връща и в България,
и тъй като стотици години то е
било същото, не се съмнявам,
че ще се повтори.

След 20 години, когато чете-
те това послание, съм сигурен,
че държавата ще е превзета
от престъпниците, те ще пи-
шат законите, те ще издевател-
стват над вас с данъци, такси,
цени и всички други средства.
Сигурен съм, че ще има малка
група супер богатши, които
ще крадат безогледно, и дори
няма да се крият. Сигурен съм,
че народът ще страда, но ще е
скован от властта, страха и от
несигурността за утрешния
ден.

Сигурен съм, скъпи бълга-
ри, сигурен съм, защото всичко

дир на Ървинг Бърлин (роден
в Сибир), без съществува дър-
жавна репресия. Но големата
Истина е, че при социализма тя
е далеч по-малка от при капи-
тализма. Има я, но социализмът
е по-прогресивен обществен
строй, и затова е по-малка.

И да ви кажа, скъпи съна-
родници, при социализма не
сме пратили невинен в затвор
или лагер. Сега ги превъзсят
техните роднини, защото ина-
че биха се срамували от мина-
лото си. Но истината е, че невин-
ни не сме наказвали. И ако по-
гледнете документите и факти-
те, ще видите, че това не е лъжа.
Ние наказахме престъпници,
едри капиталисти и олигарси.
Същите, за които, убеден съм,
един ден и вие ще искате На-
роден съд.

Скъпи приятели, преди да
стигнем до социализма, ние изу-
чихме внимателно капитали-
зма. И той винаги е един и същи
– система, в която малка група
привилегировани паразитира
върху народа. А самият народ
изнемогва.

Това се връща и в България,
и тъй като стотици години то е
било същото, не се съмнявам,
че ще се повтори.

След 20 години, когато чете-
те това послание, съм сигурен,
че държавата ще е превзета
от престъпниците, те ще пи-
шат законите, те ще издевател-
стват над вас с данъци, такси,
цени и всички други средства.
Сигурен съм, че ще има малка
група супер богатши, които
ще крадат безогледно, и дори
няма да се крият. Сигурен съм,
че народът ще страда, но ще е
скован от властта, страха и от
несигурността за утрешния
ден.

Сигурен съм, скъпи бълга-
ри, сигурен съм, защото всичко

ДА ПОГОВОРИМ ЗА БЪДЕЩЕТО

сигнали...

Разбира се, винаги ще има
хора, които мразят социали-
зма. Ще кажат – имаше лагери,
репресирахте неудобните.

Но това не е присъщо само
на социализма. Страната с най-
много затворници по света е
Съединените щати. Там 3% от
населението са в затвора. Мно-
го повече от в социалистическа
България. Но не това е най-го-
лямата репресия. Най-голямата
е фактическата власт на едрия
капитал и корпорациите, които
определят кой какво ще работи
и колко ще получава. Това е ре-
пресия, съспиваща съдбите на
милиони хора, в много по-голя-
ма степен от нашите затвори!

Но САЩ също имат затвори.
Те държат хора, определяни от
тях като „терористи“, без съд и
присъда, за неограничено вре-
ме. Те изискват екстрадиция от
всяка точка на света, и повечето
държави им се покланят.

Вярно е, че съществува дър-
жавна репресия. Но големата
Истина е, че при социализма тя
е далеч по-малка от при капи-
тализма. Има я, но социализмът
е по-прогресивен обществен
строй, и затова е по-малка.

И да ви кажа, скъпи съна-
родници, при социализма не
сме пратили невинен в затвор
или лагер. Сега ги превъзсят
техните роднини, защото ина-
че биха се срамували от мина-
лото си. Но истината е, че невин-
ни не сме наказвали. И ако по-
гледнете документите и факти-
те, ще видите, че това не е лъжа.
Ние наказахме престъпници,
едри капиталисти и олигарси.
Същите, за които, убеден съм,
един ден и вие ще искате На-
роден съд.

Скъпи приятели, преди да
стигнем до социализма, ние изу-
чихме внимателно капитали-
зма. И той винаги е един и същи
– система, в която малка група
привилегировани паразитира
върху народа. А самият народ
изнемогва.

Това се връща и в България,
и тъй като стотици години то е
било същото, не се съмнявам,
че ще се повтори.

След 20 години, когато чете-
те това послание, съм сигурен,
че държавата ще е превзета
от престъпниците, те ще пи-
шат законите, те ще издевател-
стват над вас с данъци, такси,
цени и всички други средства.
Сигурен съм, че ще има малка
група супер богатши, които
ще крадат безогледно, и дори
няма да се крият. Сигурен съм,
че народът ще страда, но ще е
скован от властта, страха и от
несигурността за утрешния
ден.

Сигурен съм, скъпи бълга-
ри, сигурен съм, защото всичко

дир на Ървинг Бърлин (роден
в Сибир), без съществува дър-
жавна репресия. Но големата
Истина е, че при социализма тя
е далеч по-малка от при капи-
тализма. Има я, но социализмът
е по-прогресивен обществен
строй, и затова е по-малка.

И да ви кажа, скъпи съна-
родници, при социализма не
сме пратили невинен в затвор
или лагер. Сега ги превъзсят
техните роднини, защото ина-
че биха се срамували от мина-
лото си. Но истината е, че невин-
ни не сме наказвали. И ако по-
гледнете документите и факти-
те, ще видите, че това не е лъжа.
Ние наказахме престъпници,
едри капиталисти и олигарси.
Същите, за които, убеден съм,
един ден и вие ще искате На-
роден съд.

Скъпи приятели, преди да
стигнем до социализма, ние изу-
чихме внимателно капитали-
зма. И той винаги е един и същи
– система, в която малка група
привилегировани паразитира
върху народа. А самият народ
изнемогва.

Това се връща и в България,
и тъй като стотици години то е
било същото, не се съмнявам,
че ще се повтори.

След 20 години, когато чете-
те това послание, съм сигурен,
че държавата ще е превзета
от престъпниците, те ще пи-
шат законите, те ще издевател-
стват над вас с данъци, такси,
цени и всички други средства.
Сигурен съм, че ще има малка
група супер богатши, които
ще крадат безогледно, и дори
няма да се крият. Сигурен съм,
че народът ще страда, но ще е
скован от властта, страха и от
несигурността за утрешния
ден.

Сигурен съм, скъпи бълга-
ри, сигурен съм, защото всичко

това аз съм го виждал. Аз съм
живял в капитализма, а после
както дойде Народната власт,
ние вложихме много ресурси в
изучаване на миналото. И видя-
хме как историята винаги и по
един и същи начин, се повтаря.

Капитализмът е изначално
несправедлив, той няма как да
бъде друг. Той по естествен на-
чин концентрира богатството, а
заедно с него – и властта, и на-
края властта се оказва източ-
ник на богатството, а човекът
се превръща в роб. Винаги е
било така.

Скъпи българи, ще ви сочат
западния „капитализъм“ като
по-добър от нашия социализъм,
и така ще ви излъжат.

Вярно е че Западът имаше
предимства. Но НЕ ЗАРАДИ
КАПИТАЛИЗМА. Подчертавам
това – не заради капитализма.
Той имаше предимства всъщ-
ност заради социализма. Под
страха от нашата система, ка-
питалистите на запад започ-
наха да правят отстъпки на
работниците и така им подо-
бриха положението. Нашата
система помогна и на западния
човек да живее по-добре.

Но бъдете сигурни – след
като разрушиха нашето обще-
ство, те ще си вземат това, ко-
ето дадоха и на своите работ-
ници. Тази държава на благо-
денствието, която струва много
скъпо на капитала, ще бъде де-
монтирана. Като няма конку-
ренция в наше лице, корпора-
циите и местните олигарси ще
си вземат всичко. Лека полка
ще поскъпне здравеопазване-
то и образованието, ще вдигнат
цените, ще намалят заплатите.
Лека полка и там ще стане съ-
щото – защото капиталът по е-
стествен път го иска. Той не се
интересува от хората. Той се ин-
тересува само от печалбите.

Западът беше по-добре по
2 причини – първо той има-
ше по-дълга индустриална
история, бе натрупал повече
опит и повече ресурси. И вто-
ро – той бе заставен от соци-
ализма, да осигури добри усло-
вия на своя народ, за да избег-
не революция.

Ако бяхме продължили със
социализма, може би след още
20-30 години индустриална
история, щяхме да настигнем
Запада. Забележете, че ние

общество. Сигурен съм, че 20
години са достатъчни, за да
се види всичко. Изучаваха съм
много историята на капита-
лизма, и 20 години винаги са
били достатъчни, за да се види
истинската му същност.

Четете какво предвиждам,
и проверете сами дали е исти-
на. Проверете просперират ли
западните народи, така както
са просперирали през 80-те?
Проверете има ли протести!
Проверете нараства ли меж-

иммахме само 45 години уско-
рено развитие, а гонехме на-
роди с по 400! Несправедливо
бе това сравнение, което доведе
до бих го нарекъл – глупавия
ни отказ от социализма.

Когато четете тези редо-
вете се огледайте около себе си.
Погледнете на Запад. Сигурен
съм, че ще видите симптомите
на съспиването и на тяхното

Аз ви говоря за бъдещето,
но чета миналото на капита-
лизма. На една ретроградна и
упадъчна система, която ние ис-
каме да върнем.

Скъпи сънародници, по-
стигнахме много докато бя-
хте заедно. И моя е грешката,
че позволихме на капитали-
зма за пореден път да ни излъ-
же. Вероятно ако бях по-мъдър
и по-решителен, нямаше да поз-
воля да се случи това, което стана
през 1989 г. Поемам своята част
от вината, макар да допускам,
че мнозина от вас не биха ми
приписали никаква вина. Но аз
имам такава. Онзи, който
е най-отгоре, дори при народ-
но-демократично управление
като социализма, той носи от-
говорност. След като съм допус-
нал това да се случи, и да свалят
мен, и да унищожат надежди-
те на народа, след като е ста-
нало, аз съм отговорен.

Но с ръка на сърцето ви каз-
вам, че отговорен за евентуал-
но възстановяване на соци-
ализма, и поправяне на греш-
ките, е само и единствено НА-
РОДЪТ. Във вашите ръце е
бъдещето ви. Веднъж победих-
ме капитализма, колкото и не-
възможно да изглеждаше. Из-
градихме своя щастлив свят.
Можете да го направите отно-
во. Социализмът не е бил “То-
дор Живков”. Тодор Живков е
рожда на социализма. Соци-

дународното напрежение, из-
бухвал ли нови войни? Прове-
рете – това са признаците на
избухващия дивашки капита-
лизъм? Винаги това са били, не
могат да се скрият.

Ако греша, разбира се, мо-
жете да ми се смеете. Надявам
се да греша, но защо ли не от-
крих нито един подобен при-
мер в миналото!..

лизмът е народът, той държи
абсолютно всяка сила в обще-
ството, неговият глас е гласът
„божи“. Ако поискате като на-
род, можете да го имате отно-
во, и никаква тиранична власт
не може да ви спре...

Скъпи сънародници,
Това което е било, отново
ще бъде...
Вярвам в това!

В големия салон на БАН, на 22.10.2019 г., бе представена най-новата книга с публикация на Елена Алекова „Родопа е предел“. В нея писателката, съчетала силата на конкретни факти с пламтящото слово на поезията, разобличава и доказва историческите фалшификации за българите-мохамедани, които мнозина заинтересовани „учени“, чужди институции и центри, се стремят да представят като родопски турци. Книгата е издание по инициатива и личното предложение на председателя на Съюза на тракийските дружества в България Красимир Премянов и на акад. Георги Марков – почетен председател на Дружба „Родина“. В своите встъпителни думи големият български историк акад. Георги Марков, посочи книгата „Родопа е предел“ като явление и пример на отпор срещу системната пропаганда на отродителите, която не спира да бърка с мръсни ръце в душата на родопчани, и която се опитва да ги раздели и противопоставя в интерес на чужди сили. „Публицистиката на Елена Алекова, завяи той, съчетава силата на фактите с плама на поезията, което я прави истинска и четивна. Авторката е толкова убедителна в правотата си, и я предава така увлекателно на неизкушения от тематиката читател, че той чувства и разбира премеждията в събата на родопските българи. Аз се надявам, че всеки, прочел тази народополезна книга, когато се озове във външните Родопи, ще поглед-

безпределът на родолюбие

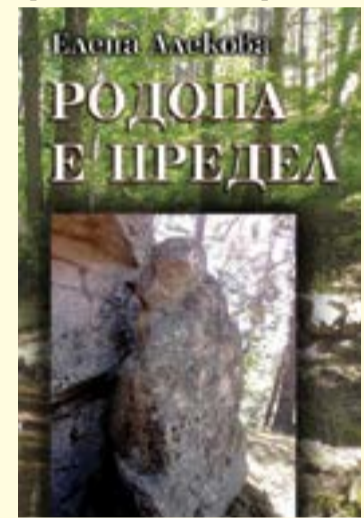

Академик Георги Марков, д-р Елена Алекова, Красимир Премянов и Димитър М. Димитров

не с други очи и на природата, и на историческите паметници, и на своите сънародници в планината на Орфей. Придобитите знания ще спомогнат за усилването на българщината, от която толкова много се нуждаем в епохата на всеядната глобализация, за да можем успешно да римуваме Отечество с Човечество.“

За книгата на д-р Елена Алекова проникновени и задълбочени изказвания направиха: конституционният съдия Атанас Семов, съпредседателят на фондация „Тангра-Танак Ра“ Димитър Димитров, извънземият експерт по етническата проблематика, юристът Мирослав Попов, радио-журналистката Росица Василева от програмата „Хоризонт“ на БНР, историкът Петър Петров-Дочев.

вода, чийто образ не изтлява в паметта на народа. Г-н Премянов съобщи, че по инициатива на Тракийските дружества, предстои да бъдат открити два

паметника на Капитан Петко Войвода. Първият - на 16 ноември – дело на скулптора Стойко Тодоров, на контролен граничен пункт „Капитан Петко Войвода“, а на 18 декември – в

София, в Борисовата градина, в алеята на бележитите българи ще бъде издигнат бюст-паметник на Капитан Петко Войвода – дело на скулптора Валентин Старчев.

В своето прочувствено слово, което поместваме отделно, д-р Елена Алекова очерта основните будителски идеи в своята книга „Родопа е предел“ и сърдечно, и поименно благодарил на всички, които са я окуражили в това начинание и са спомогнали книгата да бъде отпечатана.

В залата, сред множеството почитатели и приятели на д-р Елена Алекова, бяха писатели и поети, офицери и държавници като ген. Ангел Марин – бивш вицепрезидент на Република България, генералите Тодор Бояджиев, Стоян Топалов и др.

Вълнуващ акцент в това тържество, състояло се в навечерието на Деня на народните будители, бе участието на прославения изпълнител на народни и авторски песни Илия Луков, който изпълни от трибуната на големата зала на БАН, покритите с със своя драматизъм песни за Апостола на Свободата Васил Левски и за Кара Али – българо-мохамеданинът – комита, чийто последна воля преди смъртта е била да бъде погребан с комитските му одежди. „И двете песни, подчерта Илия Луков, са по текст на д-р Елена Алекова“.

30RA

РОДОПА ВАЕ В КАМЪК ПАМЕТТА

Защо названието „българи мохамедани“ е най-ужасно

сред всички прозвища – локални или по-общо, за българите, изповядващи ислям?

Защото всички лъжи за тези българи, които се носят в публичното пространство от Освобождението до наши дни, са свързани с размиването и отнемането на народността им, а то запазва истината, че са именно помохамеданчени българи, а не някаква друга народностна група или, както днес е модерно да се казва, „етнос“.

„Помаци“ преди Освобождението е било локално прозвище за българите в Тетевенско, а не етним. И за първи път се споменава в османски архиви през 1873 г. По всички граматически закони за изграждането на българския език, и по-специално първа и втора палатализация, то произлиза от думата „мъка“ (диал. „мака“) и нейните производни „мъчен“, „помъчен“, „Помаци“, съ рече – „хора след мъката“, а не „помогачи“, както се мъчат да из-

тъкнат някои пишман „езиковеди“. Ще попитате: А защо „след мъката“? Ами защото приставката „по-“ образува и думи със значение на нещо, което е „след“: след „неделя“ например идва „по-неделник“, т.е. денят след неделята...

Названието „българи мюсюлмани“ започна да се употребява след промяната през 1989 г. у нас, но не стана популярно. Казват, че било по-„коректно“ като название? Спрямо какво по-„коректно“? „Мюсюлмани“ ще рече – всеки човек, отдаден на Аллах и изпълняващ неговите повели, а „мохамеданин“ значи последовател на пророка Мохамед. Спрямо какво „мохамеданин“ е некоректно? Названието „българи мохамедани“ е историческо, нещо като работен термин, свързан именно с българите, изповядващи ислям, а не с всички поданици на държавата, вярващи в Аллах, сред които се срещат турци, татари, цигани и т.н. В този смисъл то е най-коректно, защото тушира всички тенденции за беляването на тези българи с дамата р а з л и ч н и или д р у г и като народност по силата на формули от рода на „цѝм си мюсюлманин, си турчин“ или „цѝм си, ломак“, си от друг етнос, макар и несъществуващ“.

Впрочем, мюсюлманите някога са били наричани и „ага-яри“, и „измаилтяни“, което

идва от факта, че са потомци на робинята Агар или на Измаил, сина ѝ от Авраам. Това не ги е направило по-малко вярващи или р а з л и ч н и, нито пък д р у г и.

Да не говорим, че и трите названия „помаци“, „българи мохамедани“ и „българи мюсюлмани“ са некоректни спрямо някои от потомците на наслада или по принуда помохаме-

Елена Огнянова, изтъкнат фолклорист и народовед между генералите Стоян Топалов (вляво) и Ангел Марин, бивш вицепрезидент на Република България

данчени българи – онези потомци, които са атеисти или признават съществуването на „нещо“, на „някаква висша сила“, без непременно да я обозначават с име.

Зачото разделият и отделият. Да не говорим, че повечето от българите в Родопите са атеисти и, главно, че

днешната ни държава е светска и няма нищо общо с някогашната Османска империя, изградена върху принципите на исляма и делища поданиците си на мюсюлмани (правоверни) и всички останали (неправоверни). Да разделяме гражданите на една светска държава, каквато е съвременна Република България, на мохамедани и всички останали е остатък

„По принцип всички названия, обозначаващи потомците на наслада или по принуда ислямизираните българи, в наше време са анахронизъм, nonsens и нямат място нито в ежедневието ни, нито в политическото,

днешната ни държава е светска и няма нищо общо с някогашната Османска империя, изградена върху принципите на исляма и делища поданиците си на мюсюлмани (правоверни) и всички останали (неправоверни). Да разделяме гражданите на една светска държава, каквато е съвременна Република България, на мохамедани и всички останали е остатък

ИЗЛОЖЕНИЕ МЛАДЕЖКО ТЕХНИЧЕСКО ТВОРЧЕСТВО
9 и 10 октомври 2019г. Горна Оряховица

На 10 октомври 2019 година завърши четвъртото поред изложение на Младежкото техническо творчество в град Горна Оряховица. Явиха се 246 младежи от цялата страна от професионални гимназии, технически университети и иновационни фирми. Представиха разработки в областта на електрониката, електротехниката, мехатрониката и софтуера. Оценката на специалистите бе, че тази година нивото на разработките е по-високо.

Посрещане на инж. Таня Михайлова, зам.-министър на образованието и науката. До нея е инж. Владимир Григоров, главен организатор на Изложението.

БЛАГОРОДНАТА СПЛАВ

Извънредната награда от 1000 (хиляда) лева и плакет от Община Горна Оряховица бе присъдена на Професионална гимназия „Ген. Владимир Заимов“, град Сопот за автоматизирана система за измерване параметрите на околната среда и автоматизиран училищен звънец. Наградата бе връ-

чена от г-н Попдончев – представител на Българската стопанска камара.

Първите награди връчи заместник-министъра на образованието и науката – инж. Таня Михайлова.

Наградният фонд бе осигурен с помощта на Асоциацията на индустриалния ка-

питал в България; Федерацията на научно-техническите съюзи в България; Министерството на образованието и науката и фирми от града и региона.

Тази година изложението даде възможност на новосъздадени фирми и клубове, занимаващи се с обучение на деца и

Извънредната награда от 1000 (хиляда) лева и плакет от Община Горна Оряховица бе присъдена на Професионална гимназия „Ген. Владимир Заимов“, град Сопот.

НА ЗНАНИЕТО И УМЕНИЕТО

ученици чрез конструираните от тях роботизирани устройства и методики, да демонстрират постиженията си. Такава са: Клуб на програмиста – Велико Търново, с ръководител Невен Боянов; Сдружение ДЕМО, университет за деца, с ръководител Явор Кириков, Клуб БИТ РОБОТС – Русе, с ръководител Симеон Симеонов и Клуб РОКБОТИКС – Горна Оряховица, с ръководител Николета Петкова. Г-жа Николета Петкова събра със своя показан урок вниманието и възторга на децата през дните на изложението.

Тази година изложението беше посетено от над 1500 деца и ученици от Горна Оряховица и региона.

На традиционният ретропоказ се демонстрира работещата линия с първите компютри „Правец 8“ и печатащи устройства.

Инж. Николай Стефанов

от Белоградчик през цялото време бе обкръжен от любознателни деца и граждани, като им демонстрира действащ фонограф на Едисон от 1902 годи-

на, Стърлингови двигатели, модел на първия радиопредател и други.

Изложението завърши с музикална програма. То се утвър-

ди като мястото, където се демонстрират знанията и уменията на най-добрите. Особено окуражаващо е, че през годината чрез координацията на Фонда-

ция „Милен Григоров“, учители интусасти и фирми от региона вършат сериозна работа по обучение на учители от над 40 професионални гимназии. Разширява се клубната дейност. Участват все повече фирми, които на местно ниво сътворяват онези необходимата сплав между училище-университети и фирми за насочване на младежите към техниката и българската индустрия.

„МОН не ни пречи, помага ни – заяви инж. Владимир Григоров, главен инициатор и организатор на Изложението и сподели своята тревога, че държавата трябва да вземе мерки за ограничаване на целогодишната агресивна практика на рекламни агенти от знайни и незнайни Европейски университети, чийто политика е да прилъгват и засмукват най-добрите и най-талантливите от децата на България.

Статистиката за 2019 година сочи, че в България са приети около 44 000 студенти, а в Европа те са 37 000 – съотношение, което не се нуждае от коментар.

РОДОПА ВАЕ В КАМЪК ПАМЕТТА

От стр. 7

И човекът е свободен. Никой не обозначава християните като „българи православни“, „българи католици“, „българи протестанти“, нито пък назовава, да речем, „българи индустри“, „българи будисти“, „българи кришнаити“, „българи атеисти“ **поклонниците на индуизма, будизма, Кришна съзнание и невярващите. Въпросът за вярата е съкровен, неприкосновен, дълбоко личен.** Не за показ. Не касае политиката, нито държава-та. Вярата не е от човека – към *тоя* свят. Вярата е от човека – към *она* свят.

Надявам се в скоро време проблемът с българите мохамедани (в частност „помашкият синдром“, който тресе някои вятърничави представители на „научните“ и „артистичните“ среди у нас и на юг от нас) да отпадне от дневния ред на българското общество. Време е той да стане история и да остане в историята, както му се полага. А човекът – да се обърне към Бога не за да го видят и да му мерят капата, но с чисто сърце и с чиста душа, ако има потребност от Него, независимо какво е името Му (и неговото собствено име)“.

В сборника са разобличени много лъжи, спекулации, фалшификации

и въобще шменти-капели: някои – смешни до сълзи, други – нелепи и абсурдни, трети – чудовищни.

Една от тях е на турския „учен“, учен-недоучен, проф. д-р Илкер Алп. Роден е в Скопие през 1953 г. „Научната“ му кариера започва в Анкарския университет, а докторска степен получава с изследването си „Българските зверства през Балканските войни (1912-1913)“. През 1990 г. в Анкара излиза книгата му (на турски език) „Българските издевателства с документи и снимки (1878 – 1989 г.)“. Лъжата му за с. Мугла е публикувана в неговата книга (на английски език) „Българските зверства. Документи и фотографии“ (London, 1988; същата година е публикувана и в Никозия и Истанбул). В надпис под снимка от жителите на селото той твърди:

„Първенците на село Мугла са събрани в град Пашмакли по заповед на г-р Димитър Димитров, провинциален секретар на Комунистическата партия в Пашмакли; на Христо Гиневски и Иван Гавазов, провинциални секретари на партийни-

те секции; на Костандин Лалчев, началникът на Държавна сигурност; и на Кесеров, началник на отдел „Тайни служби“. На тях (т.е. на мугленските първенци – бел. Е. А.) им е официално предложено да бъдат БЪЛГАРИЗИРАНИ. След като те не приемат предложението, 21-и пехотен полк в Пашмакли атакува селото на 14 март 1972 г., разрушава го и избива жителите му, жени и мъже, до 18 март 1972 г. Оцелелите се скриват в планината Родопите (Националната библиотека Microfilm Archives,

Академик Георги Марков говори за книгата на Елена Аклекова „Родопата е предел“

NA-4951)“.

Това означава, че аз не би следвало да съм жива или поне че би трябвало да запамята такава изключителна проява на жестокост („зверства“) – в случай че съм оцеляла случайно, скривайки се някъде из планинските шубраци. Как се забравя подобен ужас, ако наистина е преживян? Такова събитие променя изцяло съдбата. Такова събитие преобръща всичко – мислене, чувствителност, психика... Ако човек наистина е преживял подобно нещо, няма би написал и една дума от това, което тук, в тази книга, е написано?

И ако жителите на с. Мугла, без разлика на пол и възраст, са били избити, а къщи-те им разрушени през март 1972 г., то кой през март 1995 г. протестираше срещу оня злополучен четирисериен филм „Гори, гори, огънче“ по сценарий на Малина Томова, който изопачаваше истината за тяхното делнично житие-битие? И ако протестиращите са били оцелели от това избиване хора и техни близки, защото, когато са им предложили филмът да се снима в селото, не са искали и да чуят за това, та той впоследствие е заснет в с. Рибиново? Или филмът беше чудесна възможност във времето на демокрация, на свобода на словото и на „всичкопозволеност“ да се покажат и те на ви-

део, да уведомят света за своята злочестина, да споделят сърцедадрателни спомени? И защо вместо да аллодираат „Гори, гори, огънче“ след неговото излъчване, както вероятно са очаквали създателите, а и защитниците му, облъчени от лъжите за процесите от 70-те години, защо мугленци се обявиха против филма? Въпросите са риторични.

За капак на всичко „интелектуалците“ во главе с тогавашния президент Желю Желев ги нарочиха за маша на службите – същите ония служ-

В сборника има отгелна глава „Новото битие на Николай Хайтов“. Защо пак и пак – Николай Хайтов?

Първо, за да си спомним за неговите великопости при отстояването на българщината в Родопите. Второ, за да му се поклоня отново и отново – като на Учител по родолюбие, както и по изкуството да се води спор, да се уважава и щади противника, да се вразумява човека. Трето, за да го защитяваме от клеветници и злонамерници, които само преди двайсетина години според турския професор, роден в Скопие, „са ги избивали с нечувана жестокост...“.

(Тази лъжа – за „машата“ – например се котира и до днес от Силвия Чолева.)

Защо публичните лъжи трябва да бъдат опровергавани публично още докато се раждат?

Гьобелс е казал: „Една лъжа, повторена сто пъти става истина“. Да... „Една лъжа, повторена сто пъти, става истина – освен ако не я разобличиш поне веднъж. Но и лъжа, казана веднъж, след 100 години ще се приема за истина, ако не я опровергаш, защото – колкото и да е смешна, нелепа и абсурдна или чудовищна – ще е останала само тя“.

Някой умник ще каже откъде знам, че това което пиша, е истината? Нямам такава претенция. Просто смятам, че пътят към истината трябва да бъде прочистван – от лъжите, които я скриват за нас, които я затлъчават, и доколкото това е по силите ми – го правя. Може да има и по-добри, и по-талантливи от мен в това отношение – но си траят или не им стиска. Единственото ми „оръжие“ са фактите, документите, личните наблюдения и знания. Невероятно лесно става плячка на измамниците и лъжци.

Истината обаче е крайно необходима, ако искаме да живе-

ем в мир и разбирателство в нашето бурно време. Няма мир, построен върху лъжи, т.е. върху нещо, което не съществува. Народът ни казва: „тежи му думата“. Думата тежи само когато зад нея има съществуване, битие, живот. Тоест, когато е истинна. Лъжовните думи са леки, хвърляти, празни.

Всеки човек сам върви към истината и сам я намира. Тя не е думи и не се побира в думи. Лъжата се вмести в думите и ще отпадне от истината, когато истината дойде. С отпадането на лъжата от истината, ще отпадне от истината и самият човек ведно с лъжите, които е говорел. Ще се намери там, където е мястото му.

Така че е важно не просто да четем Николай Хайтов, но и да помним и припомяне неговото слово непрекъснато.

21 септември 2019 г.)

Впрочем самата Силвия Чолева е една от онези, които озвучават лъжи за българите мохамедани в публичното пространство. В студията „За истината“, „художествената измислица“ и цената на живота“ от сборника „Родопата е предел“ ще се запознаете и с други нейни „подвизи“ в тая посока. На 15 септември 2019 г. от екрана на БНТ тя призова да не четем Николай Хайтов, защото важно било какво мислим. За никого, освен за самата Силвия Чолева, не е важно какво мисли Силвия Чолева. А ето, когато четеш Николай Хайтов, лъжите се раздробяват на парчета и си разпийават. Затова лъжците и фалшификаторите се страхуват да го четат.

Така че е важно не просто да четем Николай Хайтов, но и да помним и припомяне неговото слово непрекъснато.

Планината...

Родопата е планина жива. Тя не само влиза в делника на родопчанина, не само определя съдбата му, не само къта паметта за предците му – в легенди и предания за местности, селища, събития, хора (Николай Хайтов например пише есе за запустялата нива Мустафа-Гоговото, което е вечен спомен за Гого, станал по принуда Мустафа). Но тя дори вае в камък паметта и своите послания.

На корицата на сборника ще видите снимка с образа на Богородица с младенца, изваяна в камък наскред пустощта. Неръководна скулптура. Нарекох я „Родопската Богородица“...

ПЛАНИНАТА ПАЗИ ИСТИНАТА И НЯМА ДА Я ПРЕДАДЕ НА ЗАБРАВА. Въпреки алчността и зломислието на едни или нехайството на други, въпреки всички лъжи, измамничества и словесни еквилибристики Родопата пазя паметта за това, което е било, и рано или късно за които тя е насыщна и необходима. Нищо няма да изтрие паметта, щом самата природа я съхранява. Нито лъжовни тези. Нито хитроумни „нови прочити“ и фалшификации на историята. Нито политически трикове. Нито дипломатически пируети. Нито „художнически хулиганства и посегателства. Нито зла воля. НИЩО! Някой ще разруши камъка с Родопската Богородица – планината ще я извае отново в нов камък, по-як от предишния. Друг ще заличи друго свидетелство – планината ще ги издълбае в нова скала, по-здрава от първата. Човек може да спечели битка с човека. На-

„БИЛ, РАЗБЕРИ МЕ ПРАВИЛНО“

За какво Елцин молеше Клинтън

В САЩ обнародваха стенограмите от преговорите на бившите президенти на Русия и САЩ. Наскоро в „Ведомости“ публикува стенограмите на някои от разговорите на президентите на Русия - Борис Елцин и на САЩ - Бил Клинтън. Непубликуваните преди документи са достъпни на сайта на президентската библиотека на Бил Клинтън.

@За президентските избори в Русия през 1996 г.

През 1996 г. и в Русия, и в САЩ, се провеждат президентски избори. Елцин и Клинтън са преизбрани за втори мандат.

Среща в Кремъл на 21 април

Елцин: Сега имаме само шест кандидата (за президент). Никой няма да успее, освен двама - аз и Зюганов. Останалите няма да получат повече от 10%... Твърдо съм поставил задачата да спечеля в първия тур. Затова те моля да не заставаш на страната на Зюганов преди време.

Клинтън: Не трябва да се тревожиш затова. Ние положихме 50-годишни усилия, за да получим друг резултат.

Елцин: Русия не може да си позволи да го има (Зюганов) като президент. От столетия Ру-

сия провежда реформи, но така и не ги довежда докрай. Петър Велики, примерно. Екатерина. Столипин... Повече от половината от тях (комунистите), са фанатичи - те ще разрушат всичко. Това ще значи гражданска война. Те ще ликвидират границите между републиките (на бившия СССР). Искат да върнат Крим. Искат да предявят претенции за Аляска... Има два пътя за развитие на Русия. На мен власт не ми е

нужна. Но, когато почувствах заплахата от връщането на комунизма реших, че трябва да отида на изборите...

Искам да помоля президента на Съединените Щати да подкрепи резултатите на нашите реформи. Русия стана демократична страна, страна, където управлява законът, - и да подкрепи Русия в нейното намерение да стане пълноправен член на „солямата седморка“... Знаеш, Бил, ти също играеш роля в на-

шата президентска кампания. Може би, това не се знае нашироко, но е психологически е важно.

Клинтън: Знам, че някои хора се опитват на предизвикателство за недоволство спрямо Запада и, в частност, от Съединените Щати... Затова аз се опитвам да намеря начин да кажа на руския народ... че ясно даваме да се разбере, че подкрепяме. Но не искам да кажа нещо, което може да бъде използва-

но против теб. Това са първите ти истински избори. Мисля, че Аристид е казал, че истински важни са вторите избори. Тук се опитвам да действам по най-уместния начин... Струва ми се, че най-добре мога да ти помогна, като бъда истински партньор и да покажа, че провеждаш най-добрата за Русия политика. В противен случай могат да те обвинят, че „това е само политика“.

Телефонен разговор, 7 май Клинтън: Борис, както обещах, изпратих ти писмо относно Чечня след разговор с крал Хасан (видимо иде реч за краля на Мароко Хасан II, който посредничеше за мирното уреждане на алжирския проблем и подготовката на израело-египетските преговори – „Ведомости“). Той каза, че ще се свърже с теб лично. Той каза, че ще направи всичко възможно, за да помогне за спирането на бойните действия (в Чечня) и много е заинтересован да ти помогне. Аз ще направя всичко възможно, за да ти помогна.

Елцин: Благодаря, Бил. Имам намерение да поема риск и да летя до Чечня. Ще се постарая да сложа зад масата за преговори всичките три страни. Имам предвид чеченското правителство, полевите командири - тъй като сега го няма Дудаев и приемника му - и федералното правителство, т.е.,

РОДОПА ВАЕ В КАМЪК ПАМЕТТА

род може да спечели битка с друг народ. Но никой не е спечелил и няма как да спечели битката с Бога“.

И най-сетне: защо – „Родопата е предел“?

Преди да отговоря на този въпрос, ще посоча тема за размисъл...

„Защо не помислим и над това, че хората, обръщани в исляма като самоотвержени и непреклонни воители на Христа подобно на рицарите, нито са били смирени аскети, посветили се на Бога и готови на подвиг в Негово име. Не са били нито воители, нито хайдути, нито монаси. Били са деца и старци, мъже и жени, родени не за бран, а за мирен труд – орачи, копачи и занаятчии... Те не са възприемали себе си като избрани. Идеята за някакво богоизбраност им е била непозната и чужда. Вярата им е била вара на най-обикновени миряни – безскусна и проста. А срещу себе си

са имали елитна пехотна войска – еничарите, обучавани да сеят смърт, безмилостни и незнаещи жалост бойци, непобедими в битка. И въпреки това легендите и преданията са донесли до нас сведения за изключителен героизъм на мнозина смъртни пред исляма. (...)

Пишейки всичко това, се опитвам да постигна вътрешните основания, доводи, причини, принудили родопеца да сложи фес на главата си, макар и със затворено за Алаха сърце. Доколкото е имал избор, разбил се. Избор имаме ние сега. И имаме право на избор, права на човека. Имаме и време, и споконствие, т.е. всички необходими условия за размисъл. А той е трябвало да взема решение мъниеносно, връхлетян ненадейно от напастта и смъртта.

Да оставим това, че българите мохамедани са съхранили езика си и родопският говор и досега си остава ненадминат

по чистота и благозвучие сред българските говори. Да оставим и това, че са съхранили спомена за страшното време в легенди и предания, за бастианите църквите и опожарените непокорни села, за юначествата и мъченичеството. Да оставим, че не са забравили християнските празници. Да оставим, че са втъкавали жаждата си по красотата на най-невероятни шевици и багри – на китениците, халищата, постелките, чемберите и гуглижките, елечите и ризите, престижките и поясите, фустаните и потурите, чорпаните, цъфрулира се. Избор имаме ние сега. И имаме право на избор, права на човека. Имаме и време, и споконствие, т.е. всички необходими условия за размисъл. А той е трябвало да взема решение мъниеносно, връхлетян ненадейно от напастта и смъртта.

Да оставим това, че българите мохамедани са съхранили езика си и родопският говор и досега си остава ненадминат

просто обичат планината, а са се сраснали с нея. А то е нещо некъм България. Ако българите от това да се връчат в любов към нея – майката и закрилницата, родната страха и родината. То е отгаденост докрай и завинаги. Варност завинаги. Непрекленост.

Песента е свидетелство за прожвения ужас, за незатихващата болка. В никой друг български край не са създадени такава песенни шедьоври. Защото там, където има насилие, винаги се ражда съответстващо на силата му противодействие. Срещу атаман се е вдигнала песента. И ето – атаманът го няма, а песента е останала. И ще пребъде“.

В този именно смисъл Родопата е предел! И още...

Благодаря на всички мои съмишленици, познати и непознати, писмовни и неписмовни (в смисъл пишещи и непишещи), които не се плашат да опровергават лъжите и фалшификациите на българската история на висок глас!

ИЗПИТАНИЕ НА ИСТОРИЯТА

Панко АНЧЕВ

Историята не всичко знае и не всичко може.

И не винаги е готова да посрещне онова, което предстои и ще се случи с нея. Много често събитията я сварват неподготвена, без опит, знания и умения. Тогава тя е безпомощна, не е в състояние да даде на обществото съвет, да му помогне, като го настрои към обстоятелствата и му покаже какво да прави, за да не бъде смазано и погубено от самата нея. Това са изпитанията, които Бог дава на историята. Впрочем, тя никога не е подготвена за тях и не знае как да се справя, какво да измисли и как да ги преодолее, за да няма сътресе-

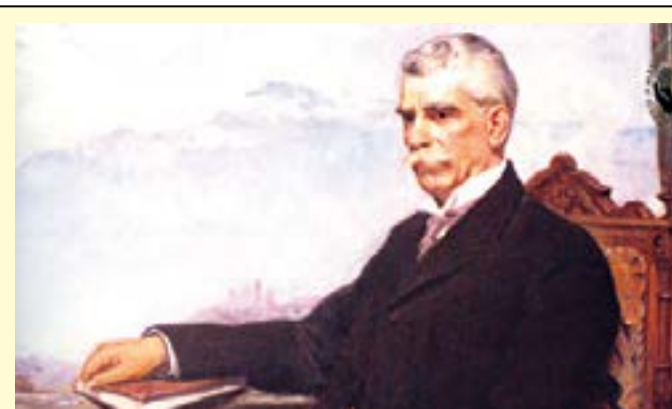
и т.н. Човечеството, континентът или отделната държава и нация, се настройват за предстоящото, подготвят се малко или много, свикват с мисълта, че идва нещо важно и то трябва да бъде посрещнато адекватно, за да се намалят отрицателните му последици. Всичките не могат да се предвидят, но когато общественото съзнание вече се е настроило за тях, а обществото вече е готово да ги отстранява, те рязко ще намалят въздействието си върху него и то бързо ще влезе в новите си задачи и задължения.

Когато историята е подготвена и е в състояние да предвиди идващото, тя прехвърля, така да се каже, изпитанията върху хората и по-точно - върху обществото, (каквото и да било то - национално или глобално) и то, съобразно своята зрялост и общо моментно състояние, решава как да действа. Не е непременно задължително, че при най-добро стечение на обстоятелствата изходът от трудно-

ти е изключително високо и е непоносимо за мнозина. Защото всички в този конкретен момент са губещи, или поне се чувстват такива, заради напрежението и несигурността за бъдещето. Затова и размирните времена са най-нежелани и неприятни. Те предвещават гибел - дори и за тези, които се възползват от тях лично или като част от социална класа.

Историята никога не е губеща

и винаги излиза и от най-сложната ситуация. Защото е миналото, а в него всичко е подредено и означено като причина и следствие, и е невъзможно те да бъдат размесени. Но тя често създава у хората усещането за ускоряване или забавяне на времето и така активизира или притъпява градивните сили в обществото. Такива случаи са много, но много са и стъписаните отделни народи пред необяснимите явления, случващи се имен-

Иван ВАЗОВ

БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК

*Език свещен на моите деди
език на мъки, стонове вековни,
език на тая, дето ни роди
за радост не - за ядове отровни.*

*Език прекрасен, кой те не руга
и кой те пощади от хули гадки?
Вслушал ли се е някой досега
в мелодията на твоите звуци сладки?*

*Разбра ли някой колко хубост, мощ
се крий в речта ти гъвкава, звънлива -
от руйни тонове какъв разкош,
какъв размах и изразитост жива?*

*Не, ти падна под общия позор,
охулен, опетнен със думи кални:
и чуждите, и нашите, във хор,
отрекоха те, о, език страдални!*

*Не си можал да въплътиш във теб
създаньята на творческата мисъл!
И не за песен геният ти слеп -
за груб брътвеж те само бил орисал!*

*Тъй слушам сѐ, откак съм на света!
Сѐ туй ругателство ужасно, модно,
сѐ тоя отзив, низка клевета,
що слетя всичко мило нам и родно.*

*Ох, аз ще взема черния ти срам
и той ще стане мойто вдъхновение,
и в светли звукове ще те предам
на бъдещото бодро поколение;*

*ох, аз ще те обриша от калта
и в твоя чистий бляск ще те покажа,
и с удара на твойта красота
аз хулниците твои ще накажа.*

Пловдив, 1883

ния и животът бързо да навлезе в обичайния си ритъм.

Обикновено всички радикални събития, след които се извършва някакъв важен обществено-икономически похват, и които засягат голям брой хора - например войните или революциите, са предшествани от редица други по-малки събития, политико-пропагандна работа, политически консултации, геополитически конференции

стите ще бъде благоприятен. Но в голяма степен все пак ще е предвидим. Защото е неизбежен.

Резкият обрат в хода на историята, промяната в начина на живот, организация на общественото устройство, на икономическите и обществените отношения и характера на обществото и държавата, винаги са болезнени и дори трагични за хората. Социалното напрежение в такива момен-

но в моменти на ускоряване или забавяне на историята. Тогава точно общественото съзнание още не се е настроило и не е разбрало какво се случва и как трябва да се постъпва.

Най-страшни в историята са непредвидените трагични събития или просто събития и явления, които рязко променят съдбите на хората, разместват социалните пластове и обръщат йерархията на ценностите, а и на хората във

властта.

Опитът на хората е в историята. Ако те са в състояние да я четат адекватно и внимателно и от умните, и разумните сред тях, тя ще им покаже верния път и ще ги насърчи да тръгнат по него. Защото въпреки всичко е добронамерено настроена към тях и се опитва да ги вразумява и предпазва от злополучия. Но те рядко се вслушват в нея - по-скоро не я разбират и не й вярват, че е способна да ги спаси. Защото си вярват, че тя зависи само от тях, а не от Господа и Неговия промисъл.

Историята няма готови отговори на големите въпроси, които очакват отговор. За-

това ѝ се случва да понася изпитания, да се обърква и лута, докато разбере какво става и как би могло да се преодолеят трудностите.

Така се получава обикновено при революциите, които реставрират отхвърлена от предходна революция обществена формационна система. Или казано по-просто - при контрареволюциите и реставрациите.

Но реставрацията е възвръщане на старото обществено устройство и установяване на отхвърлената преди система на обществено и икономическо устройство.

На стр. 11